

Artık O Büyük Kurtarıcı Bekleniyor

Bütün bir insanlık alemi, kendilerini bu zulümlerden kurtaracak olan en büyük bir insan-ı kâmil bekliyor ve bazıları da O'nun geleceğini müjdeliyorlardı. Nitekim, Resûl-i Ekrem'in dünyaya teşrifini Tevrat ve İncil gibi semavî kitaplar ile kahinler de müjdelemişlerdir.

Evet, bazı devletler arasında senelerden beri devam eden savaşlar dünyayı baştan başa harap etmişti. Herkesin gönlünde huzur arzusu ve selamet iştiyakı had safhada idi. İnsanlar, acaba, Cenab-ı Hak, sulh ve müsalemete vesile olacak bir mürşit ve bir kurtarıcı göndermeyecek mi? diye söylenmekte ve aşk ve şevk ile O'nu beklemekte idiler...

İşte Hz. Peygamber (s.a.v) böyle bir zamanda dünyaya teşrif etti. O'nun nuru ile irşat olanlar her vadide ve her sahada insanlık alemine rehber oldular. İrfan, marifet, fazilet ve ubudiyeti her tarafa neşrettiler. Acaba böyle bir zatı bizzat Cenab-ı Hakk'ın terbiye ettiğine, O'nun yanında en sevgili, en anlayışlı ve keskin zekalı bir kulu olduğuna şüphe olur mu?

“Madem o kitablara semavîdirler ve madem o kitab sahipleri enbiyadılar; elbette ve herhalde onların dinlerini nesheden ve kâinatın şeklini değiştiren ve yerin yarısını getirdiği bir nur ile ışıklandıran bir zâttan bahsetmeleri, zarurî ve kat'îdir. Evet küçük hâdiseleri haber veren o kitablara, nev'-i beşerin en büyük hâdisesi olan hâdis-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı haber vermemek kabil midir?”[1](#)

Evet, **Zebur, Tevrat ve İncil** gibi semavî kitaplar büyük bir tahrifata uğramalarına rağmen, *Hüseyin-i Cîsrî* o kitaplardan Hz. Muhammed'in (s.a.v) nübüvvetine işaret eden yüz on dört delil çıkarmış ve "*Risale-i Hamîdiye*" adlı meşhur eserinde yazmıştır. Bu eser Manastırlı Merhum İsmail Hakkı tarafından tercüme edilmiştir.

Hem yine Yahudi ve Nasara ülemasından bir çok kişi, "**Kitablarımızda Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafi yazılıdır.**" diye itiraf etmişlerdir. Meşhur Rum Meliklerinden Hirakl "**İsa Aleyhisselâm, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan haber veriyor.**" diye itirafta bulunmuştur.

Ayrıca Rum Meliki Mukavkis namındaki Mısır hâkimi, ülema-i Yehud'un en meşhurlarından İbn-i Suriya ile İbn-i Ahtab ve onun kardeşi Kâ'b Bin Esed ve Zübeyr Bin Bâtıya gibi meşhur ülema ve reisler, gayr-ı müslim kaldıkları halde; **Evet**

kitablarımızda onun evsafı vardır, ondan bahsediyorlar." diyerek ikrarda bulunmuşlardır.

Meşhur Abdullah İbn-i Selâm ve Vehb İbn-i Münebbih ve Ebî Yâsir ve Şâmul (ki bu zât, Melik-i Yemen Tübba' zamanında idi. Tübba bi'setten evvel gıyaben Hz. Peygamber'e iman ettiği gibi, Şâmul Yahud da iman etmiştir. Yemen meliki Tübba şöyle demiştir:

"Ben Ahmed'in (A.S.M.) risaletini tasdik ediyorum. Ben O'nun zamanında gelseydim, O'na vezir ve ammizade olurdum." (Yani, Ali gibi ona fedai bir hâdim olurdum.)

Hem yine ülema-i Yehud'dan İbn-i Bünyamin ve Muhayrik ve Kâ'b-ül Ahbar gibi bir çok ülema-i Yehud, Hz. Muhammed'in evsafını görüp imana gelmişler ve bir çok insanı da ikna ederek O'na iman etmeye ikna etmişlerdir.

Hem yine ülema-i Nasara'dan meşhur Buheyra-i Rahib ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Şam tarafına amcasıyla gittiği zaman on iki yaşında idi. Buheyra-i Rahib, onun hatırı için Kureyşîleri davet etmişti. Resûl-i Ekrem'i kafilenin yanına bırakıp Rahibin yanına geldiler. Bûheyra bulutun kafilenin konakladığı yerde gölge ettiğini görünce, "*Demek aradığım adam orada kalmış!*" diyerek bir kişiyi gönderip onu da yanına getirtmiş ve Ebu Talib'e şöyle demiş:

"Sen hemen Mekke'ye geri dön! Yahudiler hasûddurlar; bunun evsafı Tevrat'ta mezkûrdur; hıyanet ederler."

Hem Dağatır isminde meşhur bir Nasrani âlimi; Hz. Peygamber'in evsafını İncil'de görüp iman etmiş. Rumlara da bunu ilan edince şehid edilmiş.

Yemen padişahlarından Seyf İbn-i Zîyezen, kütüb-ü sâbıkada Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafını görmüş; iman etmiş, müştak olmuş idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın cediti Abdülmuttalib Yemen'e kafile-i Kureyş ile gittiği zaman, Seyf İbn-i Zîyezen onları çağırıp şöyle demiş:

"Hicaz'da bir çocuk dünyaya gelecek. O'nun iki omuzu ortasında hâtem gibi bir nişan vardır. O çocuk umum insanlara imam olacak!"
Daha sonra Abdülmuttalib'e gizlice, "**O çocuğun cediti de sensin.**"

diyerek Hz. Peygamber'in geleceğini , kerametkârane haber vermiştir.

Ayrıca, Sevad İbn-i Karib-id Devsî ve Hunafir ve Ef'asiye Necran ve Cizl İbn-i Cizl-il Kindî ve İbn-i Halasat-ed Devsî ve Fatıma Bint-i Nu'man-ı Neccariye gibi meşhur kâhinler, siyer ve tarih kitaplarında tafsilen beyan ettikleri vecih üzere; âhırzaman peygamberinin geleceğini ve o peygamberin de, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olduğunu haber vermişler.

Tevrat'ın bir âyetinde şöyle buyrulur:

"Hazret-i İsmail'in vâlidesi olan Hacer, evlâd sahibesi olacak ve onun evlâdından öyle birisi çıkacak ki, o veledin eli, umumun fevkinde olacak ve umumun eli huşu' ve itaatle ona açılacak."

Tevrat'ın başka bir âyetinde ise:

"Benî İsrail'in kardeşleri olan Benî İsmail'den senin gibi birini göndereceğim. Ben sözümü onun ağzına koyacağım, benim vahyimle konuşacak. Onu kabul etmeyene azab vereceğim."

Türkçe Yuhanna İncili'nin On dördüncü Bab ve otuzuncu âyeti şöyledir:

"Artık sizinle çok söyleşmem, zira bu âlemin reisi geliyor. Ve bende, onun nesnesi aslâ yoktur!"

İşte "**Âlemin Reisi**" tabiri, "**Fahr-i Âlem**" demektir. Fahr-i Âlem ünvanı ise, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın en meşhur ünvanıdır.

Yine İncil-i Yuhanna, Onaltıncı Bab ve yedinci âyeti şudur:

"Amma ben, size hakkı söylüyorum. Benim gittiğim, size faidelidir. Zira ben gitmeyince, tesellici size gelmez."

İşte bakınız! Reis-i Âlem ve insanlara hakikî teselli veren, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kimdir? Evet Fahr-i Âlem odur ve fâni insanları i'dam-ı ebedîden kurtarıp teselli veren odur.

İncil'in bir yerinde, İsa (a.s) şöyle demiş: "**Ben gideceğim; tâ dünyanın reisi gelsin.**" Acaba Hazret-i İsa Aleyhisselâm'dan sonra dünyanın reisi olacak ve hak ve bâtili fark ve temyiz edip Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın yerinde insanları irşad edecek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kim gelmiştir? Demek Hazret-i İsa Aleyhisselâm ümmetine daima müjde ediyor ve haber veriyor ki: Birisi gelecek, bana ihtiyaç kalmayacak. Ben, onun bir mukaddimesiyim ve müjdecisiyim.

“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nübüvvetinden evvel nübüvvetini tasdik ettiren ve tasdik eden pek çok vakıalar, pek çok zâtlar zahir olmuşlar. Evet dünyaya manen reis olacak² ve dünyanın manevî şeklini değiştirecek ve dünyayı âhirete mezraa yapacak ve dünyanın mahlukatının kıymetlerini ilân edecek ve cinn ü inse saadet-i ebediyeye yol gösterecek ve fâni cinn ü insi i'dam-ı ebedîden kurtaracak ve dünyanın hikmet-i hilkatini ve tılsım-ı muğlakını ve muammasını açacak ve Hâlık-ı Kâinat'ın makasidini bilecek ve bildirecek ve o Hâlık'ı tanıyıp umuma tanıtıracak bir zât; elbette o daha gelmeden her şey, her nev', her taife onun geleceğini sevecek ve bekleyecek ve hüsn-ü istikbal edecek ve alkışlayacak ve Hâlıkı tarafından bildirilirse, o da bildirecek. Nasılkı sâbık işaretlerde ve misallerde gördük ki; her bir nev-i mahlukat, onu hüsn-ü istikbal ediyor gibi mu'cizatını gösteriyorlar, mu'cize lisanıyla nübüvvetini tasdik ediyorlar.”³

Kainatın Fahr-i Ebedisine peygamberlik vazifesi tevdi edilmeden birkaç yıl önce Arapların Cahiliyye Devrindeki meşhur panayırından biri olan Hicaz'daki **“Suk-ı Ukaz”**, binlerce insanla dolup taşmıştı. Bu sırada kızıl tüylü bir deve üstünde yüz yaşını aşmış, gözleri çukura kaçmış, iki büklüm olmuş olan İyad kabilesinin büyüğü **Kuss b. Saide** geldi. Cenab-ı Hakk'ın varlık ve birliğine, haşır ve neşre inanan Kuss, Arapların şairi, hatibi ve hakimi idi. Fesahatı ile dillere destan olmuş bu zat, dikkat kesilmiş ve derin bir sükuta dalmış yüzlerce insana beliğane şöyle hitap ediyordu:

“Ey insanlar! Geliniz, dinleyiniz, belleyiniz! İbret alınız! Yaşayan ölür, ölen fena bulur. Olacak neyse olur. Yağmur yağar, otlar biter; çocuklar doğar, annelerinin ve babalarının yerini alır. Derken hepsi ölüp gider. Hâdiselerin ardı arası kesilmez. Hepsi birbirini kovalar. Kulak tutunuz, dikkat kesiliniz; gökte haber, yerde ibret alınacak şeyler var.Yeryüzü bir büyük divan, gökyüzü bir yüksek tavan. Yıldızlar yürür, denizler durur. Gelen kalmaz, giden gelmez. Acaba vardıkları yerden hoşnud olup da mı kalıyorlar? Yoksa orada kalıp da uykuya mı dalıyorlar? Yemin ederim, yemin ederim ki,

Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdi içinde bulunduğunuz dinden daha sevgilidir. Ve Allah'ın gelecek bir peygamberi vardır ki, gelmesi pek yakındır. Gölgesi başınızın üstüne geldi. Ne mutlu o kimseye ki, ona iman ede; O da kendisine hidayet eyleye! Yazıklar olsun Ona isyan ve muhalefet edecek bedbahta! Yazıklar olsun O'na isyan ve muhalefet edecek bedbahta!"

"Ey İnsanlar! Hani babalar, dedeler, atalar? Nerede soy sop? Hani o süslü saraylar ve mermer binâlar yükselten Ad ve Semûd kavimleri? Hani dünya varlığından gururlanıp da kavmine, 'Ben sizin en büyük Rabbiniz değil miyim?' diyen Firavun'la Nemrud?" Onlar, zenginlikçe, kuvvet ve kudretçe sizden çok daha üstün idiler. Ne oldular? Bu yer onları, değirmeninde öğüttü, toz etti, dağıttı. Kemikleri bile çürüyüp dağıldı. Evleri yıkılıp ıssız kaldı. Yerlerini, yurtlarını şimdi köpekler şenlendiriyor? Sakın, onlar gibi gaflete düşmeyin! Onların yolundan gitmeyin! Her şey fanidir. Baki olan ancak Allah'dır. O, birdir, şerîki ve nazîri yoktur. İbadet edilecek ancak O'dur, doğmamış ve doğurmamıştır. Evvel gelip geçenlerde, bize ibret alacak şey çoktur. Ölüm bir ırmaktır. Girecek yerleri çok, ama, çıkacak yeri yoktur. Büyük, küçük hep göçüp gidiyor. Giden geri gelmiyor. Kat'i bildim ki, herkese olan, size ve bana da olacaktır."

Gariptir ki, bu muazzam hitabesini verip, Hâtemü'l-Enbiyânın pek yakında geleceğini haber veren Kuss bin Sâide, o anda kendisini dikkatle dinleyenler arasında geleceğinden söz ettiği zâtın bulunduğundan habersiz idi. Cahiliyye Devrinde Cenâb-ı Hakk'ın kalblerine hidâyet ihsan ettiği bahtiyarlardan biri olan Kuss bin Sâide'nin bu hitabesinden az zaman sonra Kâinatın Efendisine nübüvvet ve risâlet geldi. Fakat, Kuss, bu sırada hayata gözlerini yummuştu. Haliyle, pek yakında geleceğini müjdelediği Efendimizle görüşmek kendisine nasip olmadı

Aradan yıllar geçti. Benî İyad'ın müvahhid ve Hz. İsâ'nın dinine mensup bulunan büyüğü **Carud bin Alâ** adındaki zât, kavminin ileri gelenleriyle birlikte vasıflarını öğrenmek üzere Resûlullah Efendimizin huzuruna vardı. Peygamber Efendimize ne ile gönderildiğini sorup öğrendikten sonra,

"Seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, senin vasfını İncil'de buldum. Seni, Meryem'in oğlu müjdeledi. Sana devamlı selâm olsun ve seni gönderen Allah'a da hamdolsun. Elini uzat. Ben şehâdet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur ve sen Allah'ın Resûlüsün."

diyerek Müslüman oldu. Onu takiben diğer arkadaşları da İslâmiyet'e girdiler. Bu

durumdan fazlasıyla memnun olan Fahr-i Kâinat Efendimiz sordu:

“İçinizde Kuss bin Saide’yi bilen var mı?”

Carud: *“Elbette yâ Resûlallah,” dedi, “hepimiz onu biliriz. Hususan ben, hep onun yolunda gidenlerdenim.”*

Bunun üzerine Resûl-i Zîşân Efendimiz şöyle buyurdular:

“Kuss bin Sâide’nin bir zamanlar 'Suk-u Ukaz' da bir deve üzerinde, ‘Yaşayan ölür, ölen fenâ bulur, olacak neyse olur’ diye okuduğu hutbesi hiç hatırımdan çıkmaz. O, bir hayli söz daha söylemişti. Zannetmem ki, hepsi hatırımda kalmış olsun.”

Mecliste hazır bulunan Hz. Ebû Bekir (r.a.) atılarak, *“Yâ Resûlallah,” dedi, “ben de o gün Sûk-u Ukaz’da hazırdım. Kuss bin Sâide’nin söylediği sözler hep hatırımdadır. Müsaade buyurursanız okuyayım.”* Sonra da mezkur hutbeyi başından sonuna kadar huzur-u Risâlette okudu. Bunun üzerine heyetten de bir kişi ayağa kalktı ve Kuss’un şiirlerinden bir kaçını daha okudu. Bu şiirlerinde de o, Harem-i Şerifte Hâşimoğullarından Muhammed’in (a.s.m.) peygamber gönderileceğini açıkça zikir ve beyan etmişti.

Bütün bunlardan sonra Resûlullah Efendimiz de Cahiliyye Devrinde hidâyet yolunu bulmuş bu bahtiyar için şöyle buyurdu:

“Ümit ederim ki, Cenâb-ı Hak, kıyâmet gününde Kuss bin Sâide’yi ayrı bir ümmet olarak haşreder.”

Dipnotlar:

[1](#) Mektubat.

[2](#) Evet, Sultan-ı LEVLÂKE LEVLÂK, öyle bir reistir ki: Bin üçyüz elli senedir saltanatı devam ediyor. Birinci asırdan sonra herbir asırda lâakal üçyüz elli milyon tebaası ve raiyeti vardır. Küre-i Arz'ın yarısını bayrağı altına almış ve tebaası, kemal-i teslimiyetle ona hergün salât ü selâm ile tecdid-i biat ederek emirlerine itaat ederler.

[3](#) Mektubat.